

Upevnění duše

Dvořák Petr

Téma upevněné duše je rozsáhlé a při zabývání se jím se mi stále rozšiřuje. Když čtu Písmo, vidím, jak je realistické. Popisuje zápasy lidí v této oblasti a popisuje také průlomové lidi v této oblasti. Potřebuji upevnění a sám jsem velmi povzbuzován z Písma. Čím více se upevňujeme v Kristu, tím více se upevňuje naše duše. Naše upevnění se tedy týká našeho vztahu s Kristem.

Naše duše je nehmotná část lidské osoby, která zahrnuje rozum, vůli, cit, vzpomínky, představy atp. Upevněná duše má tyto vlastnosti v rovnováze. Neupevněná duše lítá na pocitech, nedokončuje věci, je chladná jako ledovec, je spoutaná minulostí... Upevněná duše je podřízená našemu znovuzrozenému duchu vedenému Duchem svatým. U neobráceného člověka s mrtvým duchem byla duše zvyklá vládnout a vést místo ducha. Pavel takového člověka nazývá duševním (viz 1K 3). Naše duše je tady a musíme s ní počítat. Silný duch, který je vyživovaný Božím slovem a naplňovaný Duchem svatým, však musí naši duši zvládat. Po znovuzrození má tedy na předním místě stát náš duch a ten má být veden Duchem svatým.

Jakub popisuje určitý druh člověka: **Odkud jsou války a boje mezi vámi? Zdali ne odtud - z vašich rozkoší, které bojují ve vašich údech? Dychtíte, ale nemáte. Vraždíte a žárlíte, ale ničeho nemůžete dosáhnout. Bojujete a válčíte, a nic nemáte, protože nežádáte. Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na své rozkoše.** (Jk 4,1-4)

Je to jeden z popisů člověka s neupevněnou duší. V jeho údech (duši) je boj. Jakub používá silné výrazy: dychtíte, zabíjíte, žárlíte, hádáte se a bojujete. Vykrešluje člověka, který je bojištěm vášní, žádostí, myšlenek, nápadů a v horším případě i démonů. Duše nemá v rovnováze své složky, není upevněná a není vedená. Jak se asi dotýčný má? Je mu dobře?

Jedna z hlavních příčin neupevněné, nevyrovnané a zmítané duše jsou žádosti či naše nezvládnuté žádosti. Tělesné žádosti mají na naši duši zhoubný vliv. Proto vyzývá i Petr: **Milovaní, prosím vás jako cizince a přistěhovalce: zdržujte se tělesných žádostí, které vedou boj proti duši.** (1Pt 2,11) Nejde o likvidaci žádostí, vždyť člověk je stvořen jako toužící bytost. Jde však o jejich usměrnění a nasycení ze správného zdroje.

Juda mluví o lidech s neupevněnou duší, kteří jsou jako oblaky hnané větrem: **... jsou jako oblaky bez vody, které jsou hnány větry, stromy na sklonku podzimu, bez ovoce, dvakrát zemřelé, vykořeněné; divoké mořské vlny, které jako pěnu vyvrhují své hanebnosti, bloudící hvězdy, jimž je zachována mrákota tmy na věčnost.** (Ju 12-13) Jakub mluví o dvoudušácích: **Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očist'te ruce, hříšníci, a očist'te srdce, lidé dvojí mysli** (ř. *dipsychos* - *dvojí duše, dvojí mysl, rozdělených zájmů*). (Jk 4,8) **Je to muž nerozhodný** (ř. *dipsychos*),

nestálý ve všem, co činí. (Jk 1,8) Jsou to zmítání, neupevnění lidé, podle toho také vypadá celý jejich život.

Jak tedy upevňovat či krotit svoji duši?

To první je - mluvit k ní! Žalmista říká: **Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.** (Ž 43,5) Mluv ke své duši a uváděj ji do mezí.

Dále pojmenuj své pocity, prožitky, reakce i třeba ublížení. Problém (příčinu stavu své duše) předlož Bohu. Jeremjáš je nám v tom velmi dobrým příkladem. Jeho kniha je (mimo jiné) o tom, jak se ho dotýkalo to, co prožíval a jak s tím také jednal. Hovoří o tom, že je zranitelný, ale i uzdravitelný! Nacházíme zde popisy problémů i výlevy hořkosti (viz Jr 15,10; 20,14) Nacházíme zde však také popis Jeremjášova základního postoje srdce, kterým byla přímluva. V jeho knize vidíme, jak v přímlově prolomil a proto viděl dál až za soudy.

Svoji duši tedy upevňujeme tak, že:

- mluvíme k duši
- mluvíme k Bohu

Opakem neupevněné duše je vyrovnaná duše. Je to obraz spokojeného člověka – pohodáře. Je to člověk, kterého nerozhodí okolnosti. Smith Wigglesworth jednou řekl: „*Neptám se Smitha Wigglesworta, jak se cítí. Řeknu mu, jak se má cítit.*“ Je to též člověk nerozhozený nenaplněním svých žádostí. Pavel byl spokojený v Bohu a to se projevovalo i v base (viz Sk 16). To však neznamená, že by ho tělo nebolelo a nic ho nezraňovalo...

Člověk s upevněnou duší je tím, který našel pokoj. Podobně jako nevěsta vyznává o vztahu ke svému ženichovi: **Tedy stala jsem se v jeho očích tou, která nalézá pokoj.** (Pís 8,10 ČEP)

Poslední Petrovo vyučování v Lučkovicích 3.8.2010 podle poznámek zpracoval Tomáš Korčák.

Strach proti víře

Harvey Boyd

Příliš mnoho lidí se soustřeďuje na problém. Dábel zdůrazňuje naše negativní okolnosti a říká nám: „Takhle zle bude tvá budoucnost vypadat.“ Satanovou pastí je přimět křesťany, aby se zaměřili více na své problémy než na Boha a jeho řešení. Jestliže se soustředíme na problémy, usídli se v našem životě strach a ten nás odřízne od Božího řešení. Není možné, aby v jednom člověku působily zároveň víra i strach, protože stojí proti sobě.

Dábel používá strach stejným způsobem, jakým Bůh používá víru. Děje se to, když se zaměříme na problém. Usídli se v nás strach, protože jednáme v pochybnostech a nevěře. Pochybování a nevěra produkují strach. Strach nás paralyzuje. Strach funguje v nepřítelově sféře úplně stejně, jako víra funguje ve sféře Boží.

Židům 11,1: „*Víra jest podstata věcí, v něž doufáme.*“ Když to řekneme protikladně, strach je podstatou věcí, po kterých netoužíme. Jestliže jednáte ve víře, výsledkem budou věci, ve které doufáte. Jestliže jednáte ve strachu, výsledkem bude to, co nechcete. Moc strachu je skutečná. Strach produkuje všechny druhy fyzických problémů. Strach produkuje stres a úzkost. Jestliže strachu dovolíte, aby vás přemohl, zabije vás.

Musíme pochopit, že strach může změnit lidské tělo. Strach aktivuje satana stejným způsobem, jakým víra aktivuje Boha. Stává se podstatou toho, co nechcete. Vytváří otevřené dveře. Když hledíme na naše okolnosti a jdeme s pochybnostmi a nevěrou, vyprodukuje to strach a přesně to, co nechceme.

Většinou se bojíte něčeho, co ještě nemáte, v čem ještě nejste. Strach je tudíž tvořivou silou, která aktivuje to, co chce ďábel vybudovat ve vašem srdci a životě, když podle toho jednáte. Stojí v cestě tomu, co chce dělat Bůh. Stojí v cestě Slovu, protože protičeží Slovu, které je ve vás. Je to přesný opak toho, co chce budovat Bůh. Proč nechceme přijmout logický závěr, že jestliže strach jako duchovní síla dokáže způsobit nemoc, potom víra jako protikladná duchovní síla, může uzdravit?

Věříme tomu, co dělá nepřítel, tomu, co dělá Bůh, však nevěříme. A to musíme změnit. Buď máme moc, nebo nemáme. Buď jsme přikryti Ježíšovou krví, nebo nikoliv. Buď máme moc nad nepřítelem podle Lukáše 10,19, nebo nemáme. Buď jsme dostali klíče od Království, nebo nedostali. Musíme si uvědomit, že realitou tohoto světa není fyzická oblast toho, co dělá ďábel; realitou tohoto světa je nebe a to, co dělá Bůh.

Může-li moc strachu člověka uvěznit, potom moc víry jej může osvobodit, protože je to mnohem větší moc a síla. Zkrátka, musíme se přepnout a odvrátit se od nás samotných a našich problémů k Bohu a jeho řešení.

Bůh chce, abychom mu důvěřovali. Chce, abychom důvěřovali jeho vůli, jeho Slovu, abychom stále hleděli jen na něj. Není možné soustředit se na Boha a zároveň na problém. Jestliže se soustředíme na Boha, přemůžeme okolnosti a náš život se už nebude soustřeďovat na problém, neboť zvítězila větší moc. Dokonce už ani ty problémy nerozpoznáváme, protože se už v nás nemají kde uchytit. Když ďábel pochopí, že problémy, které nám staví do cesty, dokážeme překonat, vzdá se tohoto území.

Nikdy nevyznávejte: „Já nemohu...“ Místo toho řekněte: „Všecko mohu v tom, který mne posiluje.“ (Fp 4,13) „Hospodine, moje sílo a má záštita, mé útočiště v den soužení.“ (Jr 16,19)

Nikdy nevyznávejte: „Mám nedostatek...“ Místo toho řekněte: „Můj Bůh naplní všechnu moji potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.“ (Fp 4,19) „Neodepře dobro těm, kdo žijí bezúhonně.“ (Ž 84,12)

Nikdy nevyznávejte: „Bojím se...“ Místo toho řekněte: „Neboť Bůh mi nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha moci a lásky a rozvahy.“ (2Tm 1,7) „Hospodin je mé světlo i má spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, koho bych se lekal?“ (Ž 27,1) Nikdy nevyznávejte nedostatek víry... Místo toho řekněte: „Bůh mi udělil míru víry.“ (viz Ř 12,3)

Kapitola z knihy Uzdravující církev - Jak může místní církev sloužit Boží uzdravující mocí tomuto světu, kterou právě vydává Vydavatelství Juda (www.juda.cz/shop).

Znič nepřátelské hradby a staň se bránou pro Ježíše Krista

Aleš Mrázek

HRADBY

Hradby byly od pradávných dob ochranou sídlišť a měst. Byl to obyčejně vysoký hliněný násep, který byl z obou stran zesílen kameny. Síla hradeb bývala až 8 metrů, aby nemohly být nepřítelem prokopány. Později ve středověku pak byla celá města obehnaná hradbami, též i Mělník jako královské město. Hradby měst tedy měly jednoznačný cíl chránit obyvatele uvnitř před okolními nepřáteli (2Kr 25,1-4). Hradby tedy měly vždy ochrannou funkci a funguje to tak i v duchovní oblasti. V duchovní oblasti však najdeme hradby jak pozitivní, tak i negativní.

1. Pozitivní hradby

Jsou to hradby, které nás chrání. **Má sílo, budu tě opěvovat, neboť Bůh je můj nepřístupný hrad, můj milosrdný Bůh!** (Ž 59,18) **Hospodin je mi však nedobytným hradem, můj Bůh je mou útočištnou skálou.** (Ž 94,22) Hospodin je na mnohých místech Písma přirovnáván k hradu, do kterého se máme utéci a skrýt se v něm zvláště v těžkých dobách. Tak to často vyznával a prakticoval král David, který se ve svém životě ocitl nejednou ve velmi těžké situaci.

Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, přečká noc ve stínu Všemohoucího. Říkám o Hospodinu: Je mé útočiště, má tvrz, můj Bůh, v něho doufám. (Ž 91,1-2) Hospodin je bezpečný hrad se silnými hradbami, do kterého se můžeš v každý čas utéct. Chrání tě svým pokojem. **A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění (mysl, rozum) bude strážcem vašeho srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.** (Fp 4,7) Boží pokoj od našeho Pána má být strážcem ve tvém životě.

2. Negativní hradby

Písmo se však zmiňuje i o negativních hradbách nebo pevnostech působících především v lidských myslích. **Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale od Boha mají sílu k boření hradeb. Jimi boříme výmysly (teorie) i každou nadutost, která se staví proti poznání Boha. Jimi podmaňujeme každou myšlenku k poslušnosti Kristu.** (2K 10,4-5 B21) Zde apoštol Pavel zmiňuje hned několik druhů negativních hradeb, které musíme bořit v našich myslích. Pamatujme na to, že naše mysl je bojiště. Z tohoto verše tedy vyplývá, co máme bořit:

- a. **Výmysly – lži, pověry, bludy od nepřítele:** Satan je v Písmu nazván jako Otec lži (J 8,44). Když k tobě mluví, může to vypadat jako pravda, ale nakonec vždy vede do lži. Musíš to vždy razantně odmítnout. A nejčastější ďáblové výmysly? Bůh tě už nemiluje. Zhřešil jsi a není možné vrátit se zpátky. Nemáš žádnou hodnotu. Jsi ošklivý nebo ošklivá. Jsi nevyléčitelně nemocný. Brzy zemřeš... Asi každý z nás už jsme nějakou z těchto lží slyšel ve svém životě. Jak jsi zareagoval? Nechal jsi tyto lži působit ve své mysli až tě postupně začaly ovládat, anebo jsi se vzepřel, jak nám radí Boží Slovo? **Nedávejte místo (příležitost) ďáblu.** (Ef 4,27) **Podříd'te**

(poddejte) se tedy Bohu, postavte (vzepřete se) proti d'áblu a uteče od vás. Poddejte se (podříd'te se) tedy Bohu. Postavte se (vzepřete se) proti d'áblu, a uteče od vás. (Jk 4,7) Chraň tedy svoji mysl před výmysly nepřítele a skrze Boží slovo boř tyto hradby lží, které chce satan vystavět ve tvé mysli.

- b. **Teorie - protibožské nauky a -ismy:** Zatímco skrze osobní lži a výmysly nepřítel napadá spíše jednotlivce, skrze protibožské teorie, nauky a -ismy zasahuje satan velké skupiny lidí, ras a národů. Tito lidé jsou pak doslova infikováni d'ábelskými teoriemi a naukami. Jednou z největších protibožských teorií se stala tzv. Darwinova teorie, která popírá Boha jako Stvořitele. Na základě této teorie se podařilo nepříteli namluvit mnoha milionům lidí (především v Evropě), že Bůh neexistuje. Zasadil tak pevnosti do lidských myslí. O závažnosti evoluce mluvil na Škole Slova 2010 v Grazu i Alan Vincent. Po přečtení Ř 1,21-32, kde se píše o morálním úpadku lidstva (homosexualitě atd.), řekl toto: „*Začalo to tím, že jsme přestali vyučovat děti ve školách o Bohu jako o Stvořiteli. Musíme naše děti ochránit před podvodem evoluce! Prostředí školy je dnes tím největším bojištěm v naší společnosti a sami naši teenageři musí stát bojovníky.*“ Pro zajímavost: Vincentovi chránili své děti až do jejich 16-ti let před klamy evoluce a poskytovali jim vědecké důkazy (chodili do křesťanské školy).

Našli bychom ještě mnoho protibožských teorií a nauk. Za všechny uvedu dva nejhorší d'ábelské systémy, které v minulém století zničily životy mnoha milionů lidí. Jak jistě tušíte jsou to komunismus a fašismus. V současné době se v naší společnosti musíme vypořádávat i s jinými tzv. -ismy, které narůstají v naší společnosti. Jedná se o humanismus, materialismus, náboženský synkretismus, relativismus atd.

- c. **Nadutost – pýcha:** Pýcha se musí stát naším úhlavním nepřítelem. Bůh nenávidí pýchu a pyšné postoje (myšlenky). **Bezbožník pro pýchu, kterouž na sobě prokazuje, nedbá na nic.** (Ž 10,4 KP) Pýcha člověka zaslepuje, člověk pak přestává vidět i slyšet. S pyšným člověkem toho moc nesvedete. Pýcha je otevřený vzdor vůči Bohu, proto Bůh v Jeremjášovi 50,31 (KP) říká: **Aj, já jsem proti tobě, ó pýcho, praví Panovník Hospodin zástupů. Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.** (1Pt 5,5) Musíme být ostražití a střežit svoji mysl i srdce. Skrze oklamání pýchou padlo mnoho úspěšných Božích mužů a žen. Nepříteli se podařilo postavit hradby pýchy a nadutosti kolem jejich myslí. Tyto nepřátelské hradby musíme bořit hned v zárodku. Každou namyšlenost, pyšnou myšlenku, že jsme něco více než ostatní.

Takto, moji milí, přemýšleli farizeové. Stačí si vzpomenout na příběh farizea a celníka z L 18,9-14. Farizeus se zde modlí a děkuje, že není jako ti ostatní hříšníci venku. Postí se dvakrát týdně. To je dobré, ne? Dává desátky! Kéž by všichni lidé Bohu dali to, co mu náleží. Ten farizeus byl zbožný člověk a tuhle modlitbu jistě myslel upřímně. Nebo ne? Tak v čem byl problém? Problém byl v jeho srdci. Navenek všechno splňoval, ale uvnitř jeho srdce byla pýcha a sebespravedlnost. Farizeus nebral svoji spravedlnost z víry v Boha, ale skrze svoje skutky. To ho pak vedlo i ke srovnávání s druhými. Mimo jiné srovnávání se s druhými je jeden z projevů pýchy nebo méněcennosti. Proto se prosím nesrovnávejme s druhými. Ani jako jednotlivci ani jako sbor. Máme od Boha jedinečné poslání. To nás ale nenadřazuje nad ostatní.

Na závěr tohoto slova o hradbách bych se chtěl vrátit na začátek, kde jsem mluvil o významu hradeb kolem středověkých měst. Jak jsem zmiňoval, hradby měly chránit města od okolních nepřátel. Věřím, že to platí i v duchovní oblasti. Kolem našich měst musí být vybudovány duchovní hradby, které budou chránit naše města před invazí nepřátel. Nepřítel se snaží pronikat skrze rozbořené hradby a neobsazené brány do našich měst a znečišťovat naše města (skrze okultismus, nemorální a zkorumpované politiky, sexuální nečistotu, gamblerství, drogy, herny, organizovaný zločin...). To jsou věci, kterými chce infikovat naše města. Jako křesťané jsme povoláni být strážci na hradbách.

Nedávno jsem měl vidění mého města. Viděl jsem kolem něj pobořené hradby. To je duchovní stav mnohých měst v naší zemi. Bůh v tomto čase hledá ty, kteří budou zazdívát trhliny v hradbách našich měst skrze naléhavou a vytrvalou přímluvu. **I hledal jsem mezi nimi muže, který by stavěl zed' a postavil se za tu zemi před mou tvář do trhliny, abych ji nezničil, ale nenalezl jsem.** (Ez 22,30) To je úkol strážce. Postavit se před Boha a skrze přímluvu a zástupné vyznávání hříchů zazdívát trhliny. Krásným příkladem takovýchto strážců jsou pro nás Abraham, Mojžíš, Nehemjáš a Daniel. Obnovené hradby jsou velmi důležité.

Z knihy Nehemjáše však víme, že Boží lid obnovoval nejen Jeruzalémské hradby, ale také brány. Měly zásadní význam pro celé město. Stejně strategický a klíčový význam, jak si ukážeme, mají i dnes.

BRÁNY

Úvodem nejprve několik definic: Brána je stavební prvek, umožňující průchod obrannou linií do nitra opevněného celku. Má zpravidla bezpečnostní charakter – používá se k řízení toho, kdo může vstoupit do oploceného či obezděného prostoru nebo jej opustit. Právě proto, že brána je hlavním komunikačním prvkem oddělujícím nebezpečný a divoký svět „vně“ a relativně bezpečný a civilizovaný svět „uvnitř“, nabývá také význam symbolický a reprezentativní. Každý objekt, vybavený hradbami, měl zpravidla jednu hlavní bránu a několik vedlejších bran s různými funkcemi. Myslím, že to podobně funguje i v duchovní oblasti.

Strážní funkce bran: Hlavní brány měst a hradů jsou často spojeny s věží na níž stojí hlídka, která varuje obyvatele před požárem nebo útokem nepřátel. K tomuto účelu bývá strážní věž vybavena zvonem, kterým se bije na poplach. Brána je pak často sídlem městské stráže nebo zbrojnice.

Správa brány skrze strážce brány: Města zpravidla měla svého pověřeného strážce brány. Tzv. branný nebo strážce byl vybírán z řad důvěryhodných občanů, protože mu byly svěřeny klíče od města. Strážce brány měl také pravomoc některé cestující branou nepustit, např. žebráky, potulné hudebníky, nevěstky a další. Brány najdeme i v některých znacích měst. Stejně jako u hradeb i brány jsou nejen fyzické, ale i duchovní. Ve své podstatě jsou však neutrální. Důležité je však to, co nebo kdo jimi prochází.

Je důležité porozumět, co to brána je a dobít ji. Ve středověku bylo zvykem dobít bránu nebo ji opanovat. Skrze brány města něco do měst vchází a něco vychází. Už jste určitě viděli mnoho měst s hradbami a bránou. I na Mělníku se nám dochovaly historické brány města. Brána je běžně v nějaké zdi a ta zeď nebo hradba odděluje dvě oblasti. Spojením mezi městem a tím co je venku je brána. Abychom porozuměli duchovní bráně, je nutné porozumět duchovní oblasti. Jsme duchovními potomky Abrahama a máme vejít do bran našich měst a obsadit je. **Tvé potomstvo obdrží bránu tvých nepřátel.** (Gn 22,17)

Jakou má brána funkci? Skrze bránu je kontrolován vstup do města. V biblických městech se v blízkosti bran nebo přímo v bráně zdržovali starší města. V bráně směli zasedat jen význační členové obce. V Písmu čteme např. o Lotovi (Gn 19,1), Boazovi (Rt 4,1), Davidovi (2S 19,9), Jóbovi (Jb 29,7). Jób měl dokonce jako starší města v bráně své sedadlo.

Brány sloužily také k dalším účelům jako místa pro veřejné setkávání a pro přijímání návštěv (Gn 19,1 a Gn 23,10), jako místa pro veřejnou správu a soudnictví, jako audienční místnosti krále, vladaře nebo vyslance (Dt 16,14-18; 21,19; 25,7), pro obchod a uzavírání obchodních smluv (Gn 23,10 a Rt 4,1). V pohanských městech bývalo poblíž brány místo pro obětování, oltář nebo výsost (Sk 14,13 a 2Kr 23,8). Brána tedy byla velmi koncentrovaným bodem vlády a kontroly. Biblicky viděno, brána je takový vstup, který může vést k životu nebo smrti. Když je dobře používána, může skrze ni přijít požehnání. Když je brána používána špatně, je umožněn přístup nepříteli. Všechna naše města mají brány a zaslíbení od Boha je, že my ty brány opanujeme. Nejprve je ale potřebujeme zabrat.

Jak vzniká brána k městu nebo oblasti? Nejprve je potřeba říct, že duchovní mocnosti, ať už dobré nebo zlé, se chtějí projevovat skrze člověka. Satan chce v lidech bydlet a projevovat se skrze ně. Když nenajde žádný přístup k lidem, tak jeho moc není veliká a vlastně nemůže nic dělat. Duchovní síla jen tak nemůže vejít do člověka bez jeho rozhodnutí. Platí to pro křesťany a v menší míře i pro nevěřící.

Jak získá satan nebo duchovní síla vliv na nějakou oblast? Ten duch se zjeví lidem a říká jim, jakým způsobem má být uctíván. To je případ např. ducha královny nebes. Lidé se otevrou těmto nečistým silám a tyto zlé duchovní mocnosti získávají vliv. První bezprostřední branou pro satana se stala v zahradě Eden Eva. Pak se to rozšířilo na Adama a oba se stali bránou, skrze kterou satan získal přístup a vliv na stvoření. Je nutné si uvědomit, že když přinášíme nějaké duchovní mocnosti svoje uctívání, ta duchovní mocnost začne mít vliv na náš život. To je duchovní zákon. Funguje to s Bohem i s jinými duchovními silami.

Církev v nějakém městě by měla vytvářet bránu k nebesům. Má být něčím, kde se Kristus manifestuje jako brána a skrze kterou mají přicházet lidé k Otci. Bible říká, že my máme Davidovy klíče od brány. Co přijde do města, vchází přirozenými nebo duchovními branami. Oltáře uctívání, kde se slouží určitému duchu, jsou brány v našich městech. Církev, která ve městě uctívá Ježíše Krista je branou pro Pána a jeho anděly, aby mohli do města přicházet. Dříve nebo později musíme vědět, kde jsou brány našich měst a jak je ve jménu Ježíše můžeme obsadit. Tyhle brány do města mají dva způsoby, jak se projevují.

Brány jsou místa, kde se odehrává uctívání v městě a na těch místech se nacházejí osoby, které jsou také branami. Např. Bohem ustanovený vedoucí sboru, ale i každý znovuzrozený křesťan je takovou branou. Víš, že jsi branou, kudy má Ježíš přicházet k lidem ve tvém okolí, na tvém pracovišti, ve škole, ve tvém domě, kde bydlíš, na místa, kam chodíš?

Duchovní bytost potřebuje dům, ve kterém může bydlet (Mt 12,43-45). V první řadě jsou to lidé, ale také to mohou být určitá místa. Bůh chce přebývat v lidech. Ty jsi Božím chrámem pro Pána (2K 6,16). Bůh také pozvedá ve všech národech duchovní válečníky, kteří jen tak nepřenechávají ďáblu svá města. Je důležité, abychom se naučili bojovat. V našich městech jsou oltáře falešného uctívání a jsou i lidé, kteří na těchto místech mají kněžskou funkci, funkci prostředníků, funkci vrat, dveří a to vede k tomu, že do našich měst přichází vliv, který není od Boha. Potřebujeme však proti tomu bojovat ne přirozenými, ale duchovními zbraněmi, abychom mohli tuto situaci zvrátit. Je také důležité udělat ve městě průzkum a zjistit, kde jsou ty body falešného uctívání. To se děje tak, že procházíme v modlitbách naše města a máme otevřené oči. Také to znamená seznámit se s dějinami našeho města, naslouchat prorocky obdarovaným lidem a shromažďovat informace.

Před duchovním bojem je třeba určitých věcí:

1. Naučit se správně zacházet se svými zbraněmi (Boží Slovo, příměluva, chvála a uctívání...).
2. Vybudovat ve svém životě kázeň a disciplínu a žít posvěcený život.
3. Potřebuji duchovního vůdce, který už je léta vycvičený v boji.
4. Potřebuji informace o nepříteli.
5. Potřebujeme plán a správný čas od Boha

Takže vidíte, že se nedá jen tak vyjít a modlit se za celý svět. Je důležitá pečlivá příprava. Potřebujeme bušit do jednoho místa a ne do všech najednou. To se většinou nic neděje. Nedosáhneš průlomu, když bušíš do mnoho míst. Ale když bušíš do jednoho místa se správným nástrojem, po čase tam vznikne díra. Na skrytém místě s Pánem dostáváš od Boha autoritu, sílu a vedení. Když se modlí dva nebo tři v jednotě, je uvolněna daleko větší síla, ale je důležité, aby kvalita jednotlivců v modlitbě byla dobrá. Mnoho zmůže modlitba spravedlivého. Abychom dobyli město potřebujeme různé modlitební aktivity (vytrvalé modlitby, nepřetržitá stráž...). Je to jako oheň na oltáři, který nesmí nikdy vyhasnout.

Lidé z našich měst jsou nesprávně vedeni a infikováni z těch míst, kde se nepříteli podařilo zabrat brány našich měst. Naše společnost má 7 hlavních bran. Lidé, kteří se pohybují v těchto oblastech mohou být otevřeni falešným vlivům.

Sedm hlavních bran:

1. Politika (vláda)
2. Vzdělání (školství)
3. Sociální systém
4. Církev (sbory)
5. Právní systém (soudy, justice, policie)
6. Média (tv, rozhlas, internet, atd.)
7. Ekonomika (hospodářství)

Jednou z věcí, kterou bych chtěl zmínit, je modlit se intenzivně za naše politiky. Ve většině národů jsou lidé velice dobří v kritizování. My Češi jsme v tom možná jedni z nejlepších. Boží Slovo nám ale neříká, že máme politiky kritizovat. **Především tedy prosím, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy a děkování za všechny lidi, za krále a za všechny ty, kdo jsou ve vysokém postavení, abychom mohli vést tichý a pokojný život ve vši zbožnosti a důstojnosti. To je dobré a milé před Bohem, naším Zachránce, který chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy.** (1Tm.2,1-4) Vidíte, že pro Boha jsou takovéto modlitby velice důležité.

Na jaře roku 2010 jsme při parlamentních volbách mohli vidět, jakou moc má intenzivní modlitba Božího lidu. Bůh před našimi zraky svrhával pyšné a svévolné politiky. Tento týden jsem toho byl svědkem i ve svém rodném městě Roudnici nad Labem. Musíme si uvědomit, že každý politik stojí téměř pod vražedným tlakem duchovních sil. Naše modlitba za politiky neznamena, že budeme obhajovat jejich hříchy. V přímluvě ale politiky chráníme v duchovní oblasti a vedeme je před Boha. Platí to i pro ostatní brány.

Ve všech těchto 7 oblastech jsou vůdčí osobnosti - starosta, finanční rada, velitel policie, kulturní rada atd. Pokud se nám podaří skrze modlitbu ochránit starostu a srdce dalších vlivných lidí, pak bude Bůh měnit jejich srdce a zlepší se jejich rozhodování ve prospěch města. **Královo srdce (nebo vůle) je v Hospodinově ruce jako proudy vody, nakloní ho, kamkoli se mu zalíbí (rozhodne).** (Př 21,1) Naše modlitba chrání politiky před vlivem nepřítele a to vůbec nesouvisí s tím, jestli ti je politik sympatický nebo nesympatický. Franz Lippi říká: „*Nebudeme mít trvalé výsledky, pokud vláda v našem městě nebude naplněna modlitbou.*“ Nauč se v modlitbě přinášet před Boha jednotlivé osoby. Skrze naše modlitby se vytváří duchovní hradba kolem těchto bran. Starosta města je duchovně viděno jednou z hlavních bran našich měst. Nevidíme jenom místa falešného uctívání, ale také těchto sedm bran i s jejich hlavními představiteli. Když se ve spravedlnosti a čistotě za ně modlíme, je uvolněna Boží ruka, aby se jich dotýkala a v našem městě se změnila atmosféra (v Grazu se modlí i za ředitele škol). Lidé často říkají: „Ale on není křesťan!“ Tak čti Př 21,1 a místo král si tam dosad' starosta, ředitel, vedoucí kulturního zařízení atd.

Jak se stát duchovní bránou, skrze kterou bude Pán přicházet do tvého města, rodiny a okolí? Úžasným příkladem v Písmu je pro nás Daniel. Daniel byl modlitebním válečníkem. Jeho modlitby mnohé vypůsobily. Přinesl mnoho světla do různých oblastí, protože žil čistý život ve spravedlnosti. Daniel byl muž vysokých kvalit. Takové muže a ženy z nás Bůh chce učinit. Lidé, kterým není lhostejné, co se v jejich městech a okolí děje. Lidé, kteří zápasí a stráží na modlitbách svá města. Lidé, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v branách svých měst skrze Ježíše Krista. Bůh pozvedá v Kristově církvi takové lidi. Když vystoupíme proti démonickým mocnostem, tak to můžeme učinit pouze tehdy, když víme, kým jsme v Kristu. Satan se nebojí člověka. S tím už si nejednou poradil. Satan se bojí Krista v tobě. V Ga 2,20 se praví: **Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.** Satan a jeho démonické mocnosti se bojí Krista, který je v tobě. Pak už tedy nejde o to, kým jsi ty, ale kým je Kristus v tobě! Nestačí se jenom modlit, rozhodující je, kdo se modlí. Víš, kdo jsi v Bohu?

Praktické aspekty služby uzdravování

Pavel Neústupný

1. Služba uzdravování?

Je služba uzdravování pouze pro mocné a uznávané muže a ženy? Je také pro nás!

Ježíš vysílá svých 12 učedníků: *Cestou hlásejte: „Přiblížilo se království Nebes. Uzdravujte nemocné, probouzejte mrtvé, očist'ujte malomocné, vyhánějte démony... (Mt 10:7-8)*

Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto, neboť já jdu k Otci. (J 14:12)

Neboť Boží království nespočívá v řeči, ale v moci. (1K 4:20)

2. Jaký je účel uzdravování, znamení a zázraků?

- Hojnost života! *Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a hubil; já (Ježíš) jsem přišel, aby (ovce) měly život a měly ho hojnost. (J 10,10)*
- Oslavit Boha a vzdát mu čest: *Jeden z nich, když uviděl, že je uzdraven, se vrátil a velikým hlasem oslavoval Boha; padl na tvář k jeho nohám a děkoval mu. A byl to Samařan. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očistěno deset? Kde je těch devět? (L 17:15-17)*
- Aby přišli lidé k Ježíši a uvěřili: *Toto Ježíš učinil v Káně Galilejské jako počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili. (J 2:11)*
- Ježíš potvrzuje své slovo znameními a zázraky: *Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět démony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře.“ Potom, když jim to pověděl, byl Pán Ježíš vzat vzhůru do nebe a posadil se po pravici Boží. Oni vyšli a vyhlásili všude evangelium, Pán pracoval s nimi a potvrzoval to slovo znameními, která je doprovázela. (Mk 16:17-20) *Hospodin mi řekl: "Viděl jsi dobře. Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo." (Jr 1:12)**

3. Proč se dosud děje tak málo uzdravování, znamení a zázraků?

Uvěřili jsme v Ježíše, ale možná nevěříme, že nás budou doprovázet znamení. Možná jsme tedy nevěřící věřící. Možná také proto, že jsme nevyšli a nevyhlašovali evangelium, takže Pán neměl co potvrzovat. Nemá moc cenu nad touto otázkou filozofovat a dělat hluboké analýzy, lepší je začít! Každopádně se musíme změnit my, a ne Pán!

4. Je nemoc od Boha, je požehnáním?

Samozřejmě že ne! To bychom nesměli chodit k doktorovi, protože bychom pak byli mimo Boží vůli a pracovali bychom proti němu! Ježíš by byl se svými uzdravováními

v rebelii proti svému Otci! Nemoc je důsledek lidského pádu a hříchu ve světě – celé lidstvo je v disharmonii s Bohem. Naše tělo, duše a duch jsou v disharmonii mezi sebou navzájem. To má vliv na naše tělo, z toho vznikají nemoci. Nemoci mohou být šancí pro náš život, když nás naše nouze přivede k Bohu, od kterého vychází veškeré uzdravení.

5. Je víra pro naše uzdravení nebo pro službu uzdravování skutečně tak důležitá?

Ano, je! Ježíš sám důležitost víry zdůrazňuje.

- Setník a uzdravení jeho sluhy: *Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kteří ho následovali: „Amen, pravím vám, takovou víru jsem v Izraeli nenašel u nikoho. (...) I řekl Ježíš setníkovi: „Jdi, a staň se ti, jak jsi uvěřil.“ A v tu hodinu byl jeho sluha uzdraven.* (Mt 8,10.13)
- Žena s krvotokem: *A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď uzdravená ze svého trápení.“* (Mk 5,34)
- Ježíš k Jairovi: *Zatímco ještě mluvil, přišli z domu představeného synagogy a řekli: „Tvá dcera zemřela; proč ještě obtěžuješ Učitele?“ Ale Ježíš neposlechl to, co říkali, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Uchopil ruku dítěte a řekl mu: „Talitha kúm“, což přeloženo znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň! A děvče ihned vstalo a začalo chodit; bylo jí dvanáct let. A zmocnil se jich ihned veliký úžas.“ (Mk 5,35-36.41-42)*
- Nevěřící v Nazaretu: *Ježíš v Nazaretu nemohl učinit žádný mocný skutek ... pro jejich nevěru.* (Mk 6,5-6)

6. Musí být všechna uzdravení spontánní, nebo se mohou dít jako proces?

V Ježíšově slovu: Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře. je spíše naznačen proces. Často si (my nebo nemocní) při modlitbách s nemocnými myslíme, že když se nic viditelného nestalo hned, tak se tedy nestalo nic. Ztratíme víru a můžeme tím zabrzdit proces postupné manifestace uzdravení. Známe takové procesy například z přírody: trávu růst nevidíme. Když nám lékař předepíše pilulky, tak je bereme pravidelně, aniž bychom museli vidět nějaké změny hned. Proto je dobré brát po obdržení a přijetí modlitby víry pravidelně duchovní pilulky: Slovo Boží! Zabývat se Slovem, meditovat nad ním! Seslal slovo své a uzdravil je. (Ž 107:20) Bůh sám určuje, kdy se naše uzdravení bude manifestovat. Často pracuje na něčem, co je pro náš život nebo pro život jiných lidí důležité. Marta a Marie čekaly na Ježíše, aby uzdravil jejich nemocného bratra Lazara. Ježíš se opozdil o 2 dny! Z bible je zřejmé, že to udělal záměrně (J 11,1-44). Pak vzkřísil Lazara z mrtvých!

7. Důležité je vědět, že existují různé způsoby tělesného uzdravování

- Modlitba víry - nejdůležitější způsob uzdravování pro věřící: Proto vám pravím: Věřte, že jste všechno, za cokoliv se modlíte a oč žádáte, přijali, a budete to mít. (Mk 11:24)

- Zvláštní případ modlitby víry - modlitba shody: ***Amen, opět vám pravím: Shodnou-li se dva z vás na zemi v jakékoli věci, o niž požádají, stane se jim od mého Otce, který je v nebesích.*** (Mt 18:19)
- Zvláštní případ modlitby víry - potírání olejem: ***Je někdo mezi vámi nemocen? At' zavolá starší sboru a ti at' se nad ním pomodlí a pomazou ho olejem v Pánově jménu. A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.*** (Jb 5:14)
- Společná modlitba: ***Když to uslyšeli, jednomyslně pozdvihli hlas k Bohu a řekli: „Panovníku, ty, který jsi učinil nebe i zemi i moře a vše, co je v nich, ... A nyní, Pane, pohled' na jejich hrozby a dej svým otrokům se vši odvahou mluvit tvé slovo; vztahuj svou ruku k tomu, aby se dala uzdravení, znamení a divy skrze jméno tvého svatého Služebníka Ježíše.”*** Když se pomodlili, zatřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem Svatým a směle mluvili slovo Boží. (Sk 4, 24.29-31) ***Skrze ruce apoštolů se mezi lidem dalo mnoho znamení a divů. A všichni jednomyslně pobývali v Šalomounově sloupoví. ... takže dokonce na ulice vynášeli nemocné a kladli je na lůžka a lehátka, aby na některého z nich padl aspoň Petrův stín, když tudy půjde. Scházelo se také množství lidí z měst okolo Jeruzaléma, přinášeli nemocné a trápené nečistými duchy, a ti všichni byli uzdravováni.*** (Sk 5:12.15-16)
- Vzkládání rukou: ***Tu k němu přichází malomocný, padá před ním na kolena a prosí ho: „Chceš-li, jsi mocen mne očistit.”*** ***Ježíš, hluboce pohnut, vztáhl svou ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď' očištěn.”*** A když to řekl, hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. (Mk 1:40-42) ***Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře.*** (Mk 16, 18)
- Uplatnění autority nad nepřítelem, nad démony, nad nemocí (buď se vzkládáním rukou, nebo bez): ***Petr však řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod'!”*** Uchopil ho za pravou ruku a pozdvihl jej. Ihned se zpevnily jeho nohy a klouby. Postavil se, vyskakoval a chodil. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal a chválil Boha. (Sk. 3:6-8) Bodem uzdravení je zde bod rozkazu.
- Vyhánění démonů: Mnohé nemoci jsou zapříčiněny démonickými mocnostmi (ale ne všechny!): ***Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět démony, budou mluvit novými jazyky.*** (Mk 16:17)
- Dary Ducha svatého - hlavně dary uzdravování (množné číslo), mocné činy, slovo poznání: ***Každému je dáván projev Ducha ke společnému prospěchu. Neboť jednomu je skrze Ducha dáváno slovo moudrosti, jinému podle téhož Ducha slovo poznání; dalšímu víra v témž Duchu, jinému dary uzdravování v témž Duchu; jinému působení mocných činů, jinému proroctví, jinému rozlišování duchů, dalšímu druhy jazyků, jinému pak výklad jazyků.*** Avšak to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděljuje každému jednotlivě, jak sám chce. (1K 12:7-11)
- Silné pomazání - většinou na velkých evangelizačních a uzdravovacích shromážděních.

- Uzdravení těla uzdravením duše: Blokáda uzdravení kvůli hříchu (nároky nepřítele), např.: neodpuštění, hořkost, strach, starost, pýcha, ujařmování, panování, hrozby, zlá slova. Z toho vznikají psychosomatické nemoci. Mnohá uzdravení probíhají během pastýřské péče a po ní. Je potřeba činit pokání! **Milovaný, modlím se, abys ve všem prospíval a byl zdravý, tak jako prospívá tvá duše.** (3J 1:2) **Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni.** *Mnoho zmůže usilovná modlitba spravedlivého.* (Jk 5:16)
- Přímluva proti slabosti, kterou je nemoc - úpěnlivé prosby a sténání pod vedením Ducha svatého: **A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit slovy.** (Ř 8:26)
- Večeře Páně - je setkávání ve víře s Ukřižovaným, a kříž je zdrojem uzdravení! **Kdo by tedy jedl ten chléb nebo pil kalich Páně nehodně, bude vinen proti tělu a krvi Páně. Ať člověk zkoumá sám sebe, a takto ať z toho chleba jí a z toho kalicha pije. Neboť kdo jí a pije nehodně, jí a pije sobě odsouzení, neboť nerozsuzuje tělo Páně. Proto jsou mezi vámi mnozí slabí a neduživí a mnozí usínají.** (1K 11:27-30)

8. Proč nejsou všichni uzdraveni?

Je to skutečnost. To vědí i lékaři, i přímluvci. Navíc musíme všichni jednou umřít. Vzhledem k věčnosti je uzdravení ducha - přijetí Ježíše a obdržení věčného života - důležitější než uzdravení těla: **A jestliže tě svádí tvé oko, vyjmi je a odhod'; lépe je pro tebe, abys vešel do života jednooký, než abys měl obě oči, a byl uvržen do ohnivě Gehenny.**" (Mt 18:9) Ze skutečnosti, že ne všichni jsou uzdraveni, nesmíme splétat nějakou teologii a ignorovat všechny, kteří byli uzdraveni.

Možné důvody podle Andree Herrmanna: ignorování lékařských rad ke změně životních návyků a životosprávy, např. nevzdát kouření, nedostatek pohybu, trvalý stres, chybějící sebezpečí, sebeodmítnutí, nekorigované negativní myšlení, trvání na zahořklosti a nesmiřitelnosti. Zlost a nevraživost na Boha. Depresivní mrzutost, spojená s latentními přáními zemřít. Utrpení a nemoc jako náhražka pozornosti a lásky.

Nedostatek víry může být podstatnou překážkou uzdravení, ale není podmínkou božského uzdravení. Bůh např. uzdravuje malé děti nebo ty, kteří jakoby vůbec víru neměli. Na druhé straně nejsou někdy uzdraveni ti, kteří se jeví, jako že mají velkou víru. Důvod někdy prostě nevíme. Nenárokuje „diferenciálně diagnostický vhléd“ (Herrmann). Poznáváme jen částečně, říká Bible v 1K 13,9. *Naším úkolem je modlit se za nemocné, Božím úkolem je uzdravovat je!*

9. Co dělat, abychom darované uzdravení neztratili?

- Tam, kam přichází hřích, se těžko uzdravení (a i jiné od Boha darované věci) udrží. **Potom ho** (třicet osm let chromého muže, který byl uzdraven) **Ježíš našel v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi uzdraven. Už nehřeš, aby se ti nepříhodilo něco horšího.“** (J 5:14)

- Víc než samotné uzdravení je přítomnost toho, kdo uzdravuje, Ježíše! Zůstaňme tedy v jeho přítomnosti a žijme vědomě svatý život!
- Žijme v odpuštění: *Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, odpustí váš nebeský Otec i vám; jestliže však lidem jejich přestoupení neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.* (M 6:14-15)
- Budme smířliví: *Jestliže tedy přinášíš svůj dar na oltář a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, zanech tam před oltářem svůj dar a odejdi; nejprve se usmiř se svým bratrem, a pak přijď a obětuj svůj dar.* (Mt 5,23-24)
- Čiňme pokání a vyznávejme hříchy: *Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.* (1J 1:9)
- Odstraňme radikálně ze svého života hořkost, zlostnost a negativní mluvení: *Někdo tlachá, jako by probodával mečem, kdežto jazyk moudrých hojí.* (Př 12:18) *V moci jazyka je život i smrt, kdo ho rád používá, nají se jeho plodů.* (Př 18:21)
- Trénujme svou víru! *Tak jak jsme vírou uzdravení přijali, musíme si ho vírou udržet. Hloubka našeho vztahu k Bohu určuje dimenzi naší víry.*

Vypracováno s použitím knihy Andree Herrmanna "Gottes Heilungspower heute erleben!" (Zažít Boží uzdravující moc dnes!), © Pavel Neústupný 2011

Největší umělec všech dob

Tomáš Korčák

Když jsem dospíval, hledal jsem nějaké duševní naplnění. Zajímal jsem se tehdy především o moderní umění a to zejména o surrealismus, dada apod. Četl jsem surrealistické manifesty (např. od Chalupeckého), poslouchal velmi disharmonickou hudbu, která zobrazovala mé nitro. Vedle toho jsem naopak poslouchal hudbu Johanna Sebastiana Bacha a podobných skladatelů, která vyjadřovala něco z toho, po čem jsem toužil. Vytvořil jsem si určitý vnitřní svět, ale šťastný jsem nebyl. Fotografoval jsem a obdivoval především neživé věci (suché stromy atp.) Fotografoval jsem věci, se kterými jsem se vnitřně pral (např. objekty v chemických závodech) až jsem se dostal vyloženě k odporným věcem (např. jsem fotil chciplou žábu a nazval ji společnost...). Surrealismus jako životní filozofie mne vedla k absurditám, obdivu hnusu a zvrácenostem.

V té době jsem se dostal mezi mladé křesťany a přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Zachránce. Snažil jsem se poté spojit Krista a surrealismus, ale naprosto to nešlo. Jednou při modlitbě jsem se zřekl tohoto směru, přitom jsem se začal velice otřásat a po chvíli jsem byl naplněn hlubokým pokojem. Jakoby ze mne něco neviditelného vyšlo. Jaké překvapení bylo, když jsem v dalších týdnech vyšel do přírody. Viděl jsem všude život – zeleň, květy, vůně... Byl zcela proměněn můj pohled na svět, a šlo to zevnitř jako bych byl sám divák. To bylo úžasné. Vyšel tehdy ze mne démon, který mi

bránil vidět svět barevný. Dodnes mám tento pohled proměněný a můžu se radovat třeba z krásy kvetoucí kopřivy. Tvary suchých stromů mohu dodnes také obdivovat, ale již to je něčím zcela jiným. Poznal jsem, že největším umělcem je Stvořitel. Při procházkách přírodou vidím umělecký rukopis Stvořitele, Pána a mého nebeského Otce. „*Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle.*“ (Ř 1:20)

V době dospívání jsem pak hledal smysl umění. Až jsem narazil na citát Lva Nikolajeviče Tolstého: „*Umění je uměním jen tehdy, když pozdvihuje duši. Všechno ostatní je pouze hra - hra barev, tónů, slov, tvarů...*“ To mi pomohlo. Na světě a především mezi lidmi je tolik zlého, že „umělecké“ směry, které toto zlo pouze popisují nebo svým vyjádřením dál vytvářejí, více škodí a nejsou skutečným uměním. Nemyslím, že by všechno mělo být veskrze pozitivní a veselé, ale mělo by k něčemu pozitivnímu vést. Nedávno jsem například poslouchal 13. Šostakovičovu symfonii inspirovanou židovským pogromem v údolí Babí Jar u Kyjeva. Je to silné dílo koncipované jako memento.

Dnes mám za to, že skutečné umění je skutečně umění, které nedokáže každý. Je to dar a je to práce. Je žel mnoho umělců, kteří mají neoddiskutovatelný dar a schopnosti, které však používají ke zlým cílům. Skutečné umění potlačuje zlo, vede k zamyšlení (a tolik lidí se tak zdráhá přemýšlet), dává naději, povzbuzení, odvahu, případně i směr. Nemusí dávat odpovědi, ale může vyvolávat otázky, které pomohou odpovědi nalézt. Trochu se skutečný umělec podobá prorokům. Je citlivý, vnímavý. Vidí to, co druzí nevidí a pomáhá jim to vidět. Slyší to, co druzí neslyší a pomáhá jim to slyšet. A cítí to, co druzí necítí a pomáhá jim to cítit. Přitom není nadmutý, že je něco více než druzí. Pokora je totiž skutečným klíčem k Božímu světlu uprostřed temnot. Proroci právě uprostřed temnot a chaosu dávali naději, odvahu a ukazovali na cestu k nápravě.

Kéž se v dnešním postmoderním světě najdou pokorní umělci, kteří jsou inspirováni největším Umělcem všech dob. Kéž je v mnohých uvolněna kreativita skutečného umění vycházející ze správného napojení. Kéž je vzdána všechna chvála Tomu, který nám dává rozličná obdarování a schopnost tvořit.

Vlivy postmoderní doby v křesťanství

Tomáš Korčák

Svět nemá ovlivňovat nás, ale my máme ovlivňovat svět (J 17,14-18; Fp 3,18-20)

Jsme solí země, proto mějme v sobě Boží slovo a číňme ho (Mt 5,13; Mk 9,49-50; L 14,34-35)

Deset lživých tezí odporujících Písmu:

- 1. Milost a láska může existovat odděleně od pravdy** (J 1,14-17; Heb 1,9; 1K 13,6; 2Te 2,9-12)
- 2. Můžeme milovat Boha, aniž bychom ho poslouchali** (J 14,15; J 14,21-24; J 14,31; J 15,10; J 15,14)

3. **Následování Pána je vždy spojeno s dobrými pocity** (L 9,23-26; Sk 24,24-25; Sk 14,22; L 6,22-23; L 6,26; Mt 5,10-12) Žijeme v humanistickém světě zaměřeném na požitky. Svět říká, že člověk je středem vesmíru a proto, co není pro něj příjemné, odmítá. Ježíš však vede k sebezapírání.
4. **Pokání, pokora, poddanost, poslušnost a odpuštění je slabost** (J 13,12-17; Fp 2,5-12)
5. **Svoboda znamená, že si dělám, co chci, a že nemusím respektovat žádné hranice** (Ř 6,12-22)
6. **Zákon příčin a důsledků vždy neplatí** (Ga 6,7-8; 1K 15,33-34; Jk 1,16-17) (důležitost prozíravosti)
7. **Víra je mé přesvědčení nezávislé na skutcích** (Jk 1,22-26; Mt 3,7-10; L 3,7-9; Mt 7,15-23; Mt 12,33-37; L 6,43-46; L 13,6-9; J 15,1-8; J 15,16; Ga 5,22-23; Heb 12,11)
8. **To, čemu nerozumím, není pravdivé** (Iz 55,8-9; 1K 3,18; Ga 6,3) „*Kritické myšlení rozhoduje o tom, které části Bible jsou skutečnost a které ne. Uvědomujeme si, jak nenápadně Řecký duch ovlivňuje téměř každou oblast našeho myšlení a činnosti? Jemně šeptá: „Když tomu nerozumím, tak to nemůže být pravda!“ To nakonec vede k určitému druhu naturalismu, který popírá Boha a d'ábla, věčnost a zázraky, prostě všechno nadpřirozené.*“ (Jobst Bittner: *Nová Evropa a duch synů Řecka*)
9. **To, co nevidím, není skutečné** (Mt 24,35; 2K 4,18; 2K 5,7)
10. **Mohu důvěřovat Bohu bez přirozeným očím neviditelné prodlevy** – jinými slovy: Protože skutečnost je pouze viditelná, odmítám věřit v neviditelné a označuji to za neskutečné. Věřím pouze v to, co je vidět. (Heb 11,1; Heb 11,3; Heb 11,6; Heb 11,8-12; Ř 4,11-12; Ř 4,17-22; Mt 14,22-33; J 20,29)

Celé vyučování si můžete poslechnout zde... http://juda.cz/?page_id=337

Boží spravedlnost

Hartwig Henkel

Největší překážkou živého obecenství s Bohem jsou pro věřící pocity viny, nedostatečnosti a strach z Boha. Nejsou-li tyto překážky odstraněny, stojí v cestě proudu mocné motivující lásky.

Řešením tohoto problému je novozákonní učení o spravedlnosti. Žijeme-li ve spravedlnosti, můžeme zaujmout správný postoj vůči Bohu. Víme, že v nás má zalíbení. Stojíme před ním bez hříchu, viny, či méněcennosti a můžeme beze strachu přijímat a prožívat jeho lásku.

V Novém zákoně jsou popisovány dva naprosto rozdílné druhy spravedlnosti, odlišující se jak způsobem dosažení spravedlnosti, tak svými důsledky.

Kdo se vyказuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti. (Ř 4,4 ČEP)

Mojžíš píše o spravedlnosti, která je založena na Zákonu: ‚Člověk, který je bude činit, bude v nich živ.‘ (Ř 10,5)

Život, tedy obecnství člověka s Bohem, je zde následkem spravedlnosti založené na vlastním výkonu. Naše vlastní síly na to však nestačí, a tak nás naše svědomí neustále odsuzuje, že jsme nedostáli Božím požadavkům. Proto v tomto případě člověk zůstává neustále na rovině honby za cílem, kterého nikdy nemůže dosáhnout. (viz Ř 9,31-32) Takovýto vztah k Bohu má za následek trvalé napětí, neradostnost a vzrůstající tvrdost člověka.

Naproti tomu je nám jako dar nabídnuta Boží spravedlnost.

Kdo se nevyказuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost. (Ř 4,5 ČEP)

Biblické křesťanství se výrazně odlišuje ode všech ostatních náboženství (a také od náboženské tradice v křesťanství) právě tím, že odmítá skutky jako prostředek, kterým chce získat Boží zalíbení, jeho lásku, kterým chce Boha milostivě naladit či naklonit ve svůj prospěch.

Jedinou alternativou k vlastní námaze je víra, že Ježíš za nás zástupně zemřel a žije u Boha. Na základě této víry je nám připočtena Ježíšova spravedlnost i jeho postavení před Otcem tak, jako kdybychom toho dosáhli my sami.

... nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista, tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry ... (Fp 3,9)

Darovaná spravedlnost je Boží dar bez jakékoliv naší zásluhy. (viz Ř 5,17)

Víra, jejímž prostřednictvím tento dar přijmeme, nás vede přes vyznání toho, co jsme přijali, k novým zkušenostem.

Člověk ospravedlněný z víry mluví. (viz Ř 10,6)

Jsmo ospravedlněni z víry jeho krví. Ve víře jsmo tedy uplatnili moc Ježíšovy krve a vyznali: Jsem očištěn od veškeré nespravedlnosti. (viz Ř 5,1.9)

Nejen, že jsmo Boží spravedlnost dostali, ale dokonce jsmo se ve své nové přirozenosti stali Boží spravedlností. (viz Ř 1,7.9)

Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my stali Boží spravedlností v něm. (2K 5,21)

... nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy. (Ef 4,24)

Stejně jako Ježíš na kříži přijal naši nespravedlivou hříšnou přirozenost, tak jsme nyní my přijali jeho spravedlivou přirozenost. Pokud správně a čistě biblicky uvažujeme, nemůžeme z toho vyvodit závěr, že křesťan sám ze sebe může dosáhnout postavení bezhříšnosti. Darovaná Boží spravedlnost nás nečiní nezávislými na Bohu, ale naopak prohlubuje naše vědomí naprosté závislosti na něm. A pokud hřešíme, pak je to právě proto, že nežijeme v síle, kterou dává Boží milost.

Satan obžalovává věřící. Ale oni nad ním vítězí pro krev Beránka a pro slovo svého svědectví. Naše vyznání o očištění Ježíšovou krví nám dává vítězství nad Satanem. (viz Zj 12,10-11)

Naše svědomí může být očištěno od mrtvých skutků, k nimž jsme motivováni strachem nebo pocitem viny. Pak můžeme prožívat živé obecenství s Bohem. (viz Žd 9,14)

Ježíšovou krví může být naše svědomí osvobozeno od výčitek a obžalob. Pak budeme odvážní a smělí před Bohem. (viz Žd 10,19-22)

Život v Boží spravedlnosti ukončuje ztracení, pocitem viny a nehodnosti, méněcennost, sebeodmítnutí, trestání sebe sama i přílišné požadavky na sebe, strach z dělání chyb. Dá nám zcela nový obraz o sobě.

Začneme vidět, že jsme milováni, přijati, skryti, že jsme vzácní a důležití. Začneme věřit, že Bůh s námi osobně chce mít obecenství. Pokud toto vše *zakusíme*, budou naplněny naše základní potřeby, které samy o sobě nejsou špatné či zvrácené. Jsme stvořeni tak, že můžeme správně žít jen tehdy, když prožíváme lásku a skrytost. Tyto potřeby však musí naplnit Bůh.

Zdrojem našeho uspokojení se nesmí stát lidé, věci nebo vlastní zásluhy. (viz Ex 20,2-3)

Zkušenost spravedlnosti je předpokladem k tomu, abychom ve svém životě prožili další požehnání:

- pokoj (Ř 5,1)
- radost (Ř 14,17)
- Boží láska (Ř 8,34-35)
- víra v konkrétní požehnání (1J 3,19-22; Jk 5,16)
- smělost před Bohem (Žd 10,19)
- osvobození od strachu (Př 28,1)
- osvobození od pýchy a nesprávné důvěry ve vlastní schopnosti (Ř 3,26-28)
- duchovní boj (Iz 54,17; Ef 6,14)

Kapitola z knihy Základy biblického způsobu života, NPB 1993, nově vychází v KC Příbram

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník

vedoucí starší: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453 nebo 315 626 670,

telefon do kanceláře: 315 623 508, e-mail: ksjuda@wo.cz ; http: **www.juda.cz**

Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800

Sborová knihovna, fonotéka a videotéka - půjčování knih a kazet v Tyršově domě je pouze po osobní dohodě se Stáňou Šestákovou (*případně Alenou Najmonovou...*). Seznam je k dispozici v DDM a v Tyršově domě. Máme nové tituly!

Dopis od Tatínka

Když ses dnes ráno probudil, se zalíbením jsem tě pozoroval. Čekal jsem, že na mě promluvíš a řekneš mi alespoň několik slov. Aby ses mě třeba zeptal na můj názor nebo abys mi poděkoval za něco hezkého, co se ti včera přihodilo.

Ale připravoval ses do práce a byl jsi příliš zaujat vybíráním vhodného oblečení, pak snídání, posloucháním nahrávky tvé oblíbené hudby... A pak už jsi musel běžet do práce.

Čekal jsem ještě, když jsi vycházel z domu, a říkal si, že se snad na chvíli, alespoň v duchu, zastavíš a řekneš „Můj Otče...“.

Ale tys měl hlavu plnou starostí! Proto jsem pro tebe rozzářil nebe, ozdobil je těmi nejkrásnějšími barvami a cestou jsem tě doprovázel sladkým zpěvem ptáků v naději, že se snad zaposloucháš, ale ani toho sis nevšiml.

Pozoroval jsem tě s láskou a trpělivě jsem na tebe čekal celý den. Jelikož jsi měl tolik práce a tolik věcí, které bylo během dne třeba vyřídit, netroufal jsem si na tebe promluvit a čekal jsem dál.

Když ses vrátil z práce domů, byl jsi unavený, a tak jsem ti dopřál déšť, aby voda odplavila zbytky napětí a starostí. Myslel jsem, že ti tím udělám radost a že se pak snáze na mne rozpomeněš, ale zatím... Naštval ses a s hněvem pronesl na můj účet slova, která tě teď možná samotného mrzí... A já jsem tolik toužil, abychom si aspoň chvíliku povídali, vždyť do večera zbývalo ještě tolik času...

Když jsi zapnul televizi, věděl jsem, že se hned tak nedočkám, a proto jsem se obrnil trpělivostí. Ale ani později, u večeře, sis nevzpomněl. Byl jsi z celého dne utrmácený a toužil jsi po klidu, a tak jsem zvolna zhasil den a ozářil měsíc. Bylo to krásné, ale ty jako bys ani neviděl.

Když ses ukládal ke spánku, byl jsi vyčerpaný. Popřál jsi rodině dobrou noc a okamžitě usnul. Celou noc jsem tě chránil od zlých snů a ve spánku tě provázel jemnou hudbou, ale tobě nedošlo, že jsem pořád s tebou a pro tebe.

Jsem trpělivější, než si umíš představit. Chtěl bych tě naučit, abys i ty byl trpělivý k ostatním. MILUJI TĚ natolik, že čekám každý den, zda si snad se mnou nezačneš povídat.

Zítřka se znovu probudíš a já tu opět budu pro tebe a budu trpělivě čekat, že odpovíš na mou lásku tím, že si na mě uděláš chvíliku času. Přeji ti dobrou noc a krásný den!

S láskou, Tvůj Otec, BŮH

(neznámý autor)

20.5. **Shromáždění s modlitbami za nemocné s Harveyem Boydem** od 18.00 hod. v divadelním sále Základní školy Jindřicha Matiegky (školní klub v přízemí budovy školní družiny), Pražská 2817, Mělník.

21.5. **Sobotní seminář s Harveyem Boydem UZDRAVUJÍCÍ CÍRKEV (Jak může místní sbor sloužit Boží uzdravující mocí tomuto světu)** od 9.30 do 18.30 hod. v Domě dětí a mládeže, Na Polabí 2854, Mělník

22.5. **Shromáždění s modlitbami za nemocné s Harveyem Boydem** od 15.30 hod. v Domě dětí a mládeže, Na Polabí 2854, Mělník

Pravidelná nedělní shromáždění se konají od 15.30 hodin v Domě dětí a mládeže, Na Polabí 2854, Mělník. Každou první neděli v měsíci shromáždění s modlitbami za nemocné.